

Палата отказа да се ползува съ поддръжката на конституционалиститѣ отъ страхъ да не би тѣ да поискатъ взамѣнъ какви годѣ общественни волности. Краляцата най много мразеше Лафайета. Ние знаемъ отъ по напрѣдъ, какъ тя прѣдпочете Петиона отъ него за парижски кметъ. И тоя пжтъ тя показа умразата си къмъ него. Тѣй като Лафайетъ се готвяше да направи пригледъ на народната гвардия и прѣдполагаше да държи рѣчь прѣдъ нея, тя извѣсти Петиона за да отмѣни тоя пригледъ: „По добръ е да загина, каза тя, отъ колкото да бѣда спасена отъ Лафайета и конституциониститѣ.“

Напусто се опита генерала да събере наоколо си доброволци за да извърши малкъ прѣвратъ противъ Якобинцитѣ: на првъ призивъ се явиха стотина души, на вторъ — само тридесетъ. Нажаленъ той се върна въ станътъ си, отъ дѣто написа на Събранието ново писмо въ същата смисълъ, както и първото, което тѣй също остана безрезультатно. Въ денътъ въ който си той замина, въ Палероялъ изгориха една кукла оприличена на него.

Прѣди да тръгне отъ станътъ си, Лафайетъ бѣше зель всичкитѣ потрѣбни мѣрки, за неговата безопасность. Но въ негово отсъствие, помощниците му, като държаха чисто очаквателно положение, пропуснаха да минатъ прѣзъ Кобленцъ, осемдесетъ хиляди пруссаци, които съставляваха авангарда на европейската коалиция. Люкнеръ отстъпи на Лилъ и Валенсиенъ. Почнаха да викатъ, че въ това имало нѣкакво си прѣдателство. Събранието за да унищожи срѣдствата, съ които контр-революционеритѣ биха могли да си послужатъ, постанови да се расформиратъ главнитѣ щабове на народната гвардия въ Парижъ и по другитѣ градове.

Това бѣше на 2-й юлий; на 3-й Вернио държа една рѣчь, която бѣше цѣло събитие, а самата рѣчь бѣше образецъ на политическо краснорѣчие. Той из-